

Ki Tisa

WHAT DO YOU REALLY WANT?

Finding a Map to the Real You

PARSHAH OVERVIEW

Ki Tisa

The people of Israel are told to each contribute exactly half a shekel of silver to the Sanctuary. Instructions are also given regarding the making of the Sanctuary's water basin, anointing oil, and incense. "Wisehearted" artisans Betzalel and Oholiab are placed in charge of the Sanctuary's construction, and the people are once again commanded to keep the Shabbat.

When Moses does not return when expected from Mount Sinai, the people make a Golden Calf and worship it. G d proposes to destroy the errant nation, but Moses intercedes on their behalf.

Moses descends from the mountain, carrying the Tablets of the Testimony engraved with the Ten Commandments; seeing the people dancing about their idol, he breaks the tablets, destroys the Golden Calf, and has the primary culprits put to death. He then returns to G d to say: "If You do not forgive them, blot me out from the book that You have written."

G d forgives the Jews, but says that the effects of their sin will be felt for many generations. At first, G d proposes to send His angel along with them. But Moses insists that G d Himself accompany His people to the

Promised Land.

Moses prepares a new set of tablets and once more ascends the mountain, where G d reinscribes the covenant on these second tablets. On the mountain, Moses is also granted a vision of the Divine thirteen attributes of mercy. So radiant is Moses's face upon his return that he must cover it with a veil, which he removes only to speak with G d and to teach His laws to the people.

TEXT 1

Exodus 30:17–21

יז. וַיִּדְבֹּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:

יח. וַעֲשִׂיתָ כִּיֹּור נְחֹשֶׁת וְכִנּוֹ נְחֹשֶׁת לְרַחֲצָהּ, וְנָתַתָּ אֹתוֹ
בֵּין אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה מַיִם:

יט. וְרָחֲצוּ אֹהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם:

כ. בְּבֹאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יְרַחֲצוּ מַיִם וְלֹא יָמָתוּ, אוֹ
בְּגִשְׁתָּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהִקְטִיר אִשָּׁה לָהּ:

כא. וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמָתוּ, וְהִיָּתָה לָהֶם חֻק
עוֹלָם לוֹ וּלְזֶרְעוֹ לְדֹרֹתָם:

17. G-d spoke to Moses, saying:

18. “You shall make a washstand of copper and its base of copper for washing, and you shall place it between the Tent of Meeting and the altar, and you shall put water therein.

19. “Aaron and his sons shall wash their hands and feet from it.

20. “When they enter the Tent of Meeting, they shall wash with water so that they will not die; or when they approach the altar to serve, to make a fire offering rise up in smoke to G-d.

21. “They shall wash their hands and feet so that they will not die; this shall be for them a perpetual statute, for him and for his descendants, for their generations.”

TEXT 2A

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Entering
the Temple 5:1, 10, 16*

מצות עשה לקדש כהן העובד ידיו ורגליו ואחר כך
יעבוד, שנאמר: "ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם
ואת רגליהם". וכהן שעבד ולא קידש ידיו ורגליו
שחרית - חייב מיתה בידי שמים, שנאמר: "ירחצו מים
ולא ימותו", ועבודתו פסולה, בין כהן גדול בין כהן
הדיוט . . . מצוה לקדש ממי הכיור . . .

כיצד מצות קידוש?

מניח ידו הימנית על גבי רגלו הימנית, וידו השמאלית
על גבי רגלו השמאלית, ושוחה ומקדש . . . ואינו
מקדש כשהוא יושב, מפני שהוא כעבודה - ואין עבודה
אלא מעומד, שנאמר: "לעמוד לשרת".

It is a positive commandment for a priest who serves in the Temple to sanctify his hands and feet and afterward perform service, as the verse states, "And Aaron and his sons will wash their hands and their feet from it" (Exodus 30:19). A priest who serves without sanctifying his hands and feet in the morning is liable for death at the hands of Heaven, as the verse states, "They shall wash with water and not die" (Exodus 30:20). In addition, their service—whether that of a High Priest or an ordinary priest—is invalid. . . .

It is a mitzvah to sanctify one's hands and feet from the basin. . . .

How is the mitzvah of sanctification performed?

A priest would put his right hand on his right foot and his left hand on his left foot and bend over and sanctify them. . . . A priest may not sanctify his hands while sitting because the sanctification is comparable to the Temple service, and the Temple service may be performed only when standing, as the verse states, "To stand and to serve" (Deuteronomy 18:5).

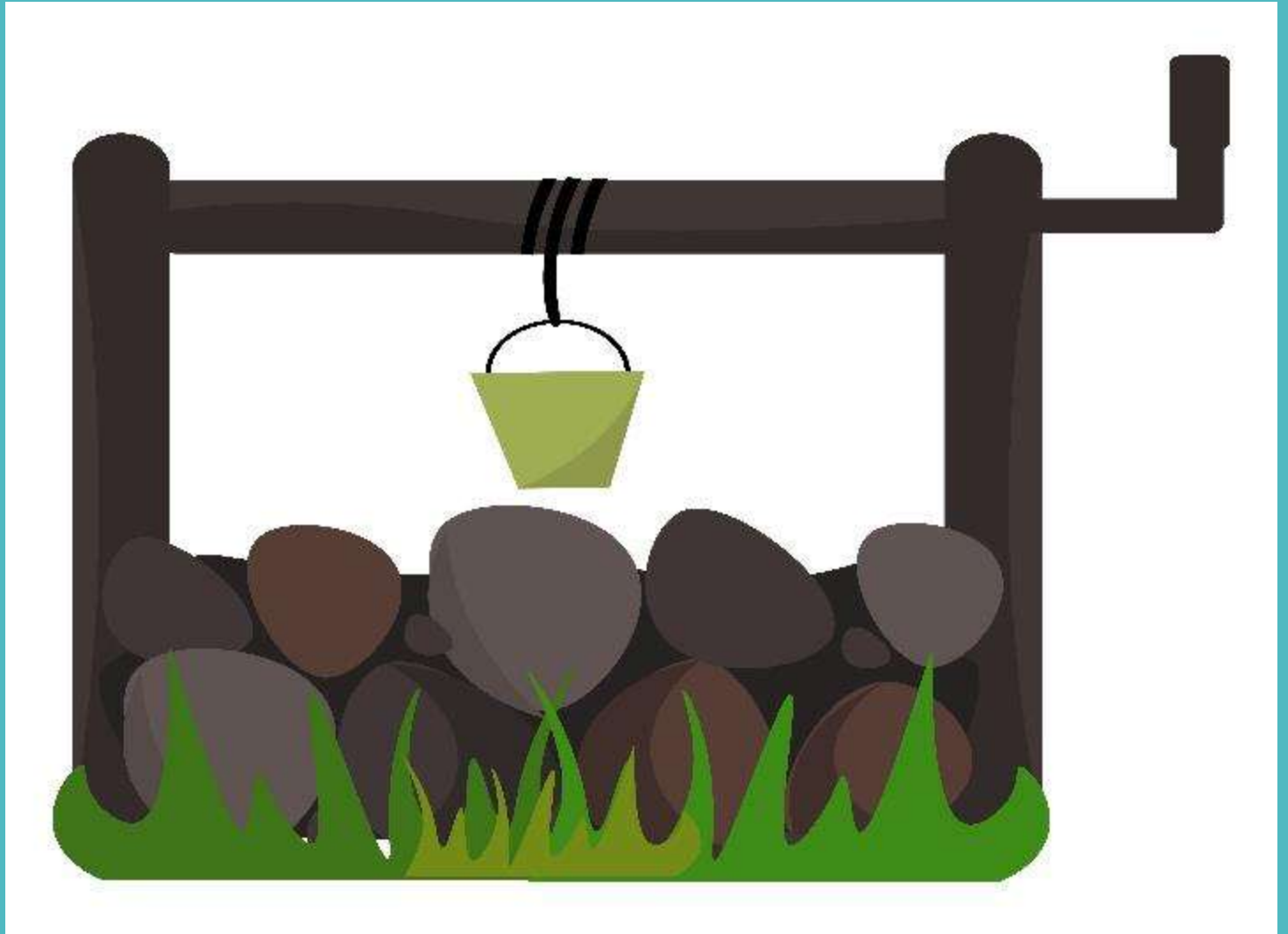
TEXT 2B

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Entering
the Temple 5:3*

אין הכהן צריך לקדש בין כל עבודה ועבודה, אלא
פעם אחת מקדש בבוקר, ועובד והולך כל היום כולו
וכל הלילה. והוא שלא יצא מן המקדש ולא יישן ולא
יטיל מים ולא יסיח דעתו, ואם עשה אחד מארבעתן -
צריך לחזור ולקדש.

A priest does not have to sanctify his hands and feet between every service he performs. Instead, he washes once in the morning and may continue serving throughout the day and the subsequent night, provided he does not: a) depart from the Temple; b) fall asleep; c) use the bathroom; or d) divert his attention from his hands and feet. If he does any of the above, he must sanctify his hands and feet again.

The *Kohen* was required to wash up before entering the Temple building, and would have to do so again if he wished to approach the altar that was outside the building.

TEXT 3

Rashi, Exodus 30:21

"ולא ימותו". לחיב מיתה על המשמש במזבח ואינו
רחוץ ידים ורגלים, שהמיתה הראשונה לא שמענו אלא
על הנכנס להיכל.

“So that they will not die.” This verse is written to impose death upon one who serves on the altar when his hands and feet are not washed, for from the first death penalty (verse twenty) we understand only that death is imposed upon one who enters the Temple.

QUESTION

Why was it necessary to wash uniquely when approaching the altar? Why didn't the initial morning wash cover that too, just like it covered everything else performed inside?

TEXT 4

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
21, pp. 217–218*

די רחיצה "בבואם אל אהל מועד" . . . דער חיוב
רחיצה דא איז . . . א דין אין "בבואם אל אהל מועד" .
. . וואס איז א פארמאכטער מקום נאר פאר כהנים און
וואו מ'קומט אריין נאר אויף א זמן מצומצם — איז
גענוג די איינציקע רחיצה, ווען מען גייט דארט אריין
(אפילו) אויף מערערע עבודות.

מה שאין כן "בגשתם אל המזבח לשרת", וואס דער
מזבח איז אין חצר המשכן וואו עס געפינען זיך אויך
לווים וישראלים, וועלכע בריינגען די קרבנות זייערע
און פראווען סמיכה וכו' — דארט דארף זיין רחיצה
ביי יעדער לשרת.

The obligation to wash before entering the Temple . . . was a detail in the approach to the Temple, . . . which was a place blocked off exclusively for the priestly population, and where even the priests would only go for a short time. As such, one washing was enough, even if the priest was entering to perform multiple services.

But the altar, on the other hand, was in the Temple courtyard, where Levites and other ordinary Jews would also frequent—for example, when performing *semichah* [laying hands] on their sacrifices. As such, a priest was required to wash each time before serving there.

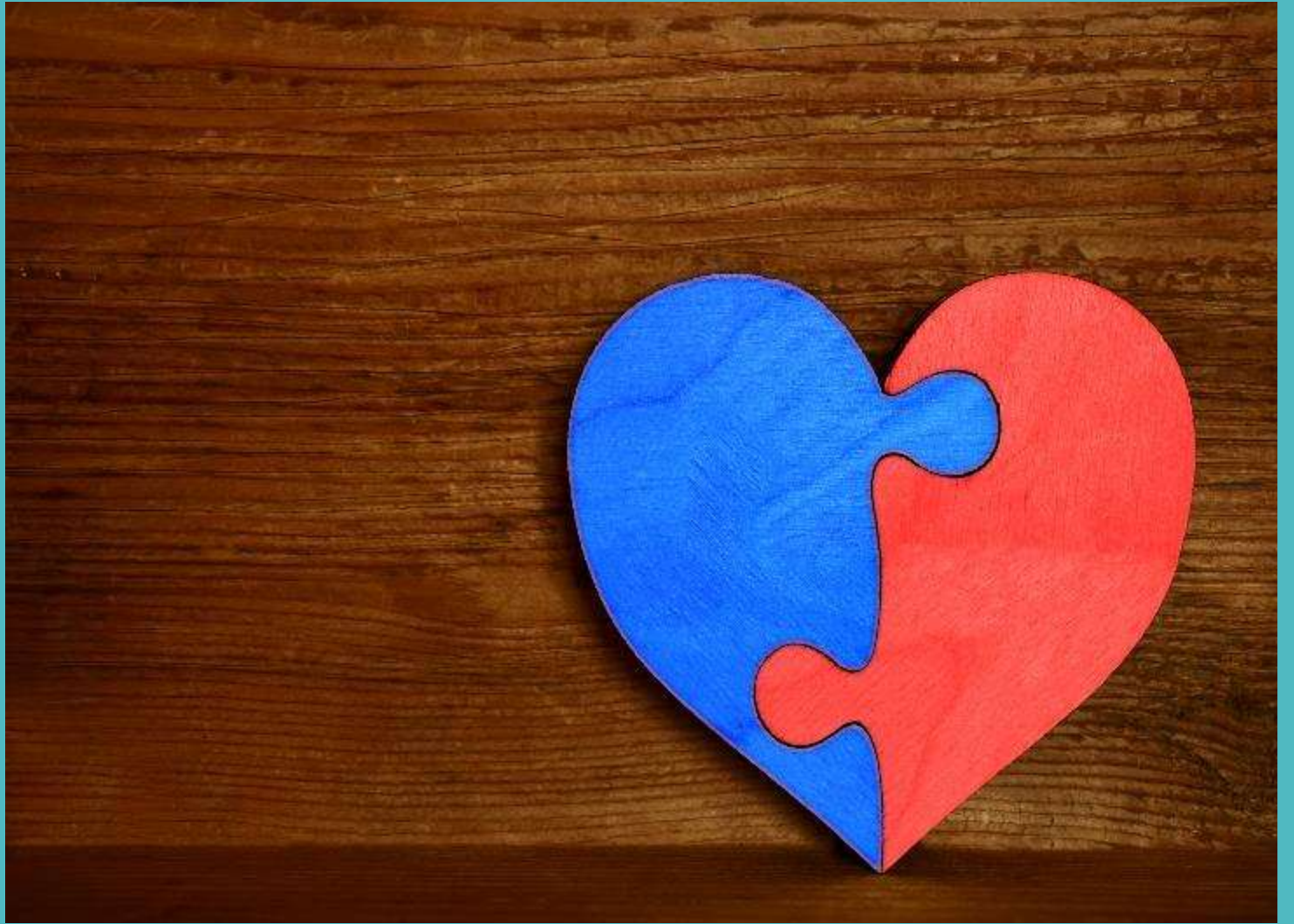
TEXT 5

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Likutei Torah,
Haazinu, P. 78d*

והנה אמרו רבותינו ז"ל: "תפילות כנגד תמידין
תקנום". והענין, כי עבודה שבלב זו תפילה, והלב הוא
רומז כנגד המזבח. וכשם שהיו ב' מזבחות — פנימי
וחיצון — כך יש בלב ב' בחינות — חיצוניות הלב
ופנימיות הלב, כנודע.

Our sages say that the prayers were
instituted in place of the sacrifices. To
explain: Prayer is “the service of the heart,”
(Talmud, Taanit 2a) and the heart
corresponds to the altar. Now, just as there
were two altars—an inner and outer one—so
are there two dimensions to the heart—an
inner and outer heart, as is known.

According to
Chasidut, the two
altars are symbolic
of the inner and
outer parts of the
heart.

TEXT 6

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Igeret
Hakodesh 4*

הנה בהלב [יסוד האש האלקית שבלב] יש ב' בחינות:
בחינת חיצוניות ובחינת פנימיות.

חיצוניות הלב היא התלהבות המתלהבת מבחינת הבינה
והדעת בגדולת ה' אין סוף ברוך הוא, להתבונן
בגדולתו ולהוליד מתבונה זו אהבה עזה כרשפי אש
וכו'.

ופנימיות הלב היא הנקודה שבפנימיות הלב ועומקא
דליבא, שהיא למעלה מעלה מבחינת הדעת והתבונה
שיוכל האדם להתבונן בלבו בגדולת ה' . . .

(ועל דרך משל כמו במילי דעלמא, לפעמים יש ענין
גדול מאד מאד שכל חיות האדם תלוי בו, ונוגע עד
נקודת פנימיות הלב ועד בכלל, וגורם לו לפעמים
לעשות מעשים ולדבר דברים שלא בדעת כלל).

There are two elements to the heart, namely
to the soul's passion for G-d: an external one
and an internal one.

The external dimension is when the heart is
impassioned at thinking of G-d's greatness. A
passionate flame of love is ignited when one
thinks deeply into such matters.

The internal dimension is that core part of
the heart, buried deep down: a feeling that is
far beyond reason, a feeling deeper than
what any thought process can conjure. . . .

This deeper dimension exists in worldly
matters as well: There are certain matters
about which a person cares so deeply,
matters upon which their entire life depends
that reach to the deepest parts of the heart.
At times, such matters can compel a person
to say or do completely irrational things.

TEXT 7

*Rabbi Yosef Yitzchak
Schneersohn, Sefer
Hamaamarim Kuntresim
2, p. 439a*

דהנה, השתי עבודות דקרבנות וקטורת היו בשני
המזבחות שבבית המקדש, דהקרבת הקרבנות הייתה
במזבח הנחושת שהוא מזבח החיצון, והקטרת הקטורת
הייתה במזבח הזהב שהוא מזבח הפנימי. דבעבודת
האדם הם שני סוגי עבודה, דענין הקרבנות הוא
העבודה בחיצוניות הלב, וענין הקטורת הוא העבודה
בפנימיות הלב.

Two of the services performed in the Temple were offering sacrifices and burning incense. The former was performed on the copper altar outside in the Temple courtyard, whereas the latter was performed on the golden altar inside the Temple building. These two forms of service are symbolic of two types of religious service. Sacrifices are symbolic of one's service in their "outer heart," whereas incense is symbolic of one's service in their "inner heart."

It's about where the heart is holding: the inner heart is deeply committed to G-d, whereas the outer heart is still struggling with that commitment and attachment.

TEXT 8A

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
21, p. 221*

דער חילוק צווישן מזבח החיצון און מזבח הפנימי איז:
מזבח החיצון איז צוליב עבודת הקרבנות, וואס דאס
איז דער ענין פון "בירורים" — מען נעמט א בהמה
כו' און מ'איז איר מברר ומעלה לקדושה; מה שאין כן
מזבח הפנימי איז צוליב עבודת הקטורת, וואס ענינה
איז (ניט בירורים, נאר) התקשרות, מלשון "בחד
קטירנא אתקטרנא" — מוסיף זיין אין דער התקשרות
צום אויבערשטן.

און אזוי איז אויך אין די צוויי מדריגות פון "מזבח
החיצון" און "מזבח הפנימי" שבאדם: מזבח החיצון
איז בחינת חיצוניות הלב און דארט איז שייך (און עס
דארף זיין) עבודת הבירורים. מה שאין כן מזבח
הפנימי איז בחינת פנימיות הלב, וואו ס'איז ניט שייך
דער ענין הבירורים; מצד פנימיות הלב איז די עבודה
צו פארבינדן זיך טיפער מיטן אויבערשטן.

Here's the difference between the inner and outer altar: The outer altar was for offering sacrifices, which is associated with the task of birurim, refining and transforming materialism to holiness, as per the ritual of taking an animal and sacrificing it up to G-d. By contrast, the inner altar was for offering incense, which is associated not with transforming the mundane, but rather with increasing one's connection with G-d.

The internal "inner and outer altars" within every person mirror these two approaches: The outer altar corresponds to the outer heart, which is where the work of transforming the mundane takes place. By contrast, the inner altar corresponds to the inner heart, where transforming the mundane is irrelevant. Within the inner heart, the approach is all about deepening one's connection with G-d.

When you're working with mundanity and even downright animalistic tendencies—the work of the outer heart—you must keep your guard up very high.

TEXT 8B

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid., pp. 221–
222*

ווען מען האלט ביי דער עבודה פון חיצוניות הלב, וואו
מ'האט א שייכות צו עניני העולם ובמילא איז דא א
נתינת מקום לרע — דארף מען זיך כסדר באווארענען
דערפון; יעדן מאל ווען א איד טרעט צו צו טאן די
עבודה על המזבח דארף ער איבערנייס האבן די הכנה
פון רחיצה.

אבער ווען א איד האלט שוין בא דער עבודה פון
פנימיות הלב, איז ער שוין העכער פון עניני העולם,
און דערפאר איז פאר אים גענוג די (איין) רחיצה וואס
ער האט געהאט איידער ער איז אריין אין דער עבודה.

A person who is still operating with their
outer heart is in a place where they still have
much to do with this world and, by extension,
are susceptible to negative forces. As such,
they must always preempt this risk. Thus,
every time a Jew takes a step forward to
serve G-d in the manner representative of
the outer altar, they require a preparatory
washing.

But when a Jew has matured to a level where
they operate with their inner heart, they are
already far removed from mundanity. For
such a person, a one-time washing
performed before entering into the service is
enough.

TEXT 9

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Likutei Torah,
Shabbat Shuvah, P. 66c*

כי זה כל האדם, ועיקר התשובה הוא כמו שכתוב: "לך
אמר לבי בקשו פני כו", פירוש פנימית הלב, שהלב
אומר "בקשו פני!", והוא בחינת תשובה עילאה
מעומקא דליבא, כאדם המעמיק במוחו ולבו ומחשבתו
בדבר שחיו תלויין בו, ונוגע עד הנפש ממש . . .

והיינו אהבה רבה בלי טעם ודעת, כי אהבה הנלקחה
מטעם ודעת המושג ומובן בהתבוננות שכלו ורוח
בינתו אין בה עומק כל כך להיות "כלה שארי ולבבי"
כו', רק היא אהבה רבה שלמעלה מטעם ודעת

The entire purpose of the human experience and the primary thrust of *teshuvah* is encapsulated in King David's words, "On Your behalf, my heart says, 'Seek My presence (*panai*)'" (Psalms 27:8). The word "*panai*" also means "the innermost part of your heart." The heart cries out, "Seek out my truest depth." This is a *teshuvah* from the depths of the heart as someone who thinks deeply with their entire mind and heart into something upon which their very life depends. This is a great love that transcends all reason. Love that is based on reason and can be processed with simple logic lacks the type of depth that consumes the person who is aflame with great love that is beyond all reason.

TEXT 10A

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Igeret
Hakodesh 4*

כל ניצוץ פרטי מהשכינה שבנפש כל אחד מישראל
יוצאת מהגלות והשביה לפי שעה בחיי שעה, זו תפילה
ועבודה שבלב מעומקא דליבא.

Every individual spark of the *Shechinah* hosted in the soul of each and every Jew is temporarily redeemed from captivity during prayer that comes from the depth of the heart.

TEXT 10B

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Sefer
Hamaamarim 5719, p. 588*

וזהו כללות ההפרש בין התפילה לתורה ומצות, דתורה
ענינה הבנה והשגה, הרי הוא בבחינת מציאות . . .
ומכל שכן בענין המצות שנתלבשו בדברים גשמיים
והם בהגבלה — תפילין אצבעיים על אצבעיים וציצית
ל"ב חוטין וכו' — הרי זה בבחינת מציאות . . .

מה שאין כן בתפילה, שהתפילה היא ביטול במציאות.
ואף שהוא מבקש צרכיו הפרטים, מכל מקום הוא
בביטול במציאות, דזהו . . . שהתפילה היא מצד
פנימיות הנפש . . . דזהו "קרוב ה' לכל קוראיו לכל
אשר יקראוהו באמת", והוא הקריאה שבתפילה שבאה
מצד פנימיות נפשו.

The general difference between prayer versus Torah and *mitzvot* is this: Torah is about understanding, and so, the person is conscious of themselves. . . . Certainly when it comes to fulfilling *mitzvot* that are performed with physical things and are finite, e.g., *tefilin* must be a certain size, there are precisely thirty-two strings for the *tzitzit*, etc. So again, the person is conscious of themselves. . . .

By contrast, when one prays, they are completely subdued before G-d. Though the person is asking for their own needs, they are still entirely submitted to G-d. This is what it means that prayer is . . . associated with the inner heart. . . . This, then, is what the verse states, “G-d is close to all who truly call out to Him” (Psalms 145:18)—this is the cry of prayer that comes from the inner depths of the heart.

TEXT 11

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Sefer
Hamaamarim 5719, p. 589*

אמנם להיות אשר לאו כל מוחא סביל דא, לזאת צריך
נתינת כח מלמעלה שיהיה גילוי פנימיות הלב. ולהיות
אשר כל המשכה שמלמעלה באה על ידי עבודת האדם,
הנה הכלי לזה הוא נתינת הצדקה, שהצדקה הוא גם כן
התגלות פנימיות הלב.

However, the reality is that not everyone is able to reach such levels. And so, the average person needs a nudge from on High to help them expose their inner heart. Inasmuch as everything that comes from on High is associated with some sort of human initiative, the vehicle for this nudge is charity, for charity also exposes the inner heart.

By giving away the item into which you poured your innermost self, you are now free to channel that deep inner energy into the appropriate avenue, namely, a connection with G-d.

TEXT 12

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Tanya, Igeret
Hakodesh 4*

והיינו על ידי נתינת הצדקה לה' מממונו שהוא חיותו,
ובפרט מי שמזונותיו מצומצמים ודחיקא ליה שעתא
טובא, שנותן מחייו ממש.

ובפרטות אם נהנה מיגיע כפיו, שאי אפשר שלא עסק
בהם פעמים רבות בבחינת נקודת פנימית הלב מעומקא
דליבא, כמנהג העולם בעסקיהם במשא ומתן וכהאי
גוונא, והרי עתה הפעם כשמפזר מיגיעו ונותן לה'
בשמחה ובטוב לבב, הנה בזה פודה נפשו משחת,
דהיינו בחינת נקודת פנימית לבבו שהיתה בבחינת
גלות ושביה בתוך הקליפה גסה או דקה . . . ועתה
נפדה מהחיצונים בצדקה זו.

This redemption is accomplished through giving charity, especially by those in difficult financial straits who do not have much. When such people give, they give away their very life—quite literally.

Even more specifically, if the money is the fruit of a person's own labor, it is impossible that the person did not, on many occasions, invest themselves completely, to the very core of their being, in acquiring that money, as is the way of the world when doing business. So, when a person donates the product of that hard work and gives it away with joy for G-d, the soul is thereby redeemed from captivity. The innermost part of their soul that was previously trapped in the clutches of negativity . . . is now redeemed by this act of charity.

TEXT 13A

*The Rebbe Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Sefer
Hamaamarim 5719, p. 589*

והגם שכללות המצות נקרא בשם צדקה, ונתבאר לעיל אשר
המצות הם בהגבלה?

הנה באמת יש ב' ענינים בצדקה: ישנו צדקה שבהגבלה, והוא
מצד מצות הצדקה שמצותה היא בהגבלה — מעשר וחומש.
אמנם ישנו ענין הצדקה בלי גבול, והוא למעלה מענין מצות
הצדקה, כי אם צדקה מצד עצמה . . . שהוא מצד "וחטאך
בצדקה פרוק", הרי "וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו", שאין
בזה שום הגבלה כלל.

ונתינת הצדקה באופן כזה היא גם כן בבחינת ביטול במציאות,
שהרי ענין "חטאך בצדקה פרוק" הוא עבודת התשובה שענינה
הוא ביטול . . . ההרגש הוא אז ער וויל ארויסגיין ממציאותו
הקודמת, שאינו מרגיש שום אור אלקי ונמשך אחריו, כי אם
שאינו רוצה להיות כמו שהיה קודם . . .

דמכל זה מובן שהצדקה מגעת גם כן בפנימיות הנפש . . .
שנותן מיגיע כפיו שהשקיע בזה את פנימיות נפשו כו'. דמכל
זה מובן שייכות הצדקה לתפילה, ששניהם הם בסוג אחד,
שמגלים בחינת יחידה שבנפש.

Every mitzvah is called “*tzedakah*” (charity), and we explained earlier that *mitzvot* are limited. [So how can charity expose the inner heart more than any other mitzvah?]

There are two types of charity: There is the limited form that one gives to perform the mitzvah of *tzedakah*, which is limited, e.g., a tithe or a fifth. But then there's another type of *tzedakah* that is unlimited, not connected with the actual mitzvah of *tzedakah*; rather, a purer form of *tzedakah*. . . . For example, when one gives *tzedakah* in the spirit of, “With charity you will remove your sin” (Daniel 4:24), the law is, “Whatever a person has he will give for his life” (Job 2:4)—without any limit at all.

When giving charity in such a manner, the giver's conscious ego is entirely subdued, for the concept of “with charity you will remove your sin” is associated with *teshuvah* that is all about subduing one's ego. . . . The feeling it evokes is one of, “I want to abandon my previous state of being that didn't recognize G-dliness; I specifically do not want to be as I was prior.” . . .

From all of this we can understand that this form of *tzedakah* reaches the inner parts of the soul, . . . as the person gives away something in which they invested their very life. The conclusion from this discussion is that *tzedakah* is connected with prayer, for it shares a similar quality of exposing the innermost part of the soul.

The only reason why
G-d went so far was
because it was
specifically in this
physical place that
He wished to be most
expressed.

TEXT 13B

*The Rebbe Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid.*

אמנם . . . הצדקה גדולה ממעלת התפילה, הנה
הביאור על זה הוא לפי שהתכלית הוא בירור
הגשמיות, שהגשמי יהיה דירה יתברך, וזה נעשה על
ידי הצדקה דוקא. דבתפילה הרי המסירת נפש והביטול
הוא רק בהנשמה, און דאס רירט ניט אן בגשמיות, מה
שאין כן בצדקה, הבירור הוא בגשמיות, שבגשמיות
ובנפש הבהמית כו' הוא מגלה את פנימיות נפשו,
ותכלית הכוונה הוא דירה בתחתונים.

וכמשל הליווער, שצריכים להגביה את הבנין מקורה
התחתונה דוקא, שעל ידי זה נעשה דירה לו יתברך,
שענין הדירה הוא המשכת העצמות, וזהו נעשה על ידי
מעשה הצדקה דוקא.

However, . . . *tzedakah* is even greater than prayer. Why? Because the entire purpose of creation is to transform mundane matter so that the physical world becomes a home for G-d. This is accomplished through physical charity. By contrast, when one prays, the dedication and commitment to G-d is experienced in the soul, but it doesn't impact anything material. But *tzedakah* is something very physical and impacts a person's materialistic tendencies, and so, it reveals the inner soul. This is greater than prayer, for it is aligned with the purpose of creation.

This is analogous to someone trying to hoist up a building—you must place the lever underneath the bottommost beam. So it is with creating a home for G-d: the home is a place for G-d's true essence to be manifest, and it happens through material actions like charity.

KEY POINTS

1. The priests washed their hands and feet before the service in the Temple every day.
2. One washing was enough, unless they were distracted in some way in between. So, when approaching the outer altar in the courtyard, they washed each time.
3. There are inner and outer dimensions to the heart. The latter is the conscious heart, what a person thinks they want and like. The “inner heart” is much deeper: those things a person really wants.
4. Matters that the “outer heart” desires have ready explanations, as opposed to those of the “inner heart.”

KEY POINTS

5. In the context of a relationship with G-d, an attachment formed in the outer heart is based on reason. An attachment with G-d from the inner heart is deep enough to not require any.
6. When serving G-d from the outer heart, the Jew is more “at risk,” so they must wash each time. Not so with the inner heart.
7. Prayer and charity are methods of accessing the inner heart.
8. Charity is actually preferred, as it is more closely aligned with the purpose of creation.

